

הצעיר ואמו של נשר

חיו פעם בעולם שלשה אחים, שלא היו להם הורים. יום קיץ אחד יצאו לשדה לקצור חיטה. הם עבדו במהירות כזו, שהמגלים הבריקו בידיהם; עבדו ללא הפסקה עד שהשמש נעמדה באמצע השמים. כשחשו עייפות הניחו את מגליהם על הארץ וישבו לנוח.

האח הבכור חש בצמא. הוא קם, ניגש אל הקנקן שעמד בצלם של השיבולים, הושיט את ידו להרים את הקנקן ולפתע ראה...

על צוואר הקנקן יושבת לה לטאה פצפונת. היא לא נבהלה וברחה, כפי שישבה הוסיפה לשבת. "לא יכלת למצוא לך מקום טוב יותר לשבת?", שאל האח הבכור. תפס את הלטאה בזנבה, השליך אותה הצדה, שתה לרוויה ושב לאחיו.

אחריו, ניגש האח האמצעי להרוות צימאוו. ניגש אל הקנקן וראה, לטאה קטנטנה התיישבה על צוואר הקנקן.

"אנשים טרם שתו ואת רוצה שישקוך מים!" אמר האח הבינוני, תפס את הלטאה בזנבה וזרק אותה על האדמה.

עתה הגיע תורו של האח הצעיר. גם הוא רצה לשתות. אך כאשר הגיע אל הקנקן, נעמד מבלי לדעת מה לעשות. סביב צווארו של הקנקן התלפפה לה לטאה ירוקה זעירה. כולה פסים זוהרים ואלו כאילו מתמזגים האחד בשני. איזו לטאה יפהפייה! מי שיראה אותה ביום, לא ישכח אותה עם רדת ליל. "היי, זריזת רגליים! מדוע נעצבת כל כך? את בודאי צמאה? בואי, אתן לך לשתות", אמר האח הצעיר. הוא קטף עלה גדול, גלגל אותו לגביע ומילא אותו במים. אז נטל את הלטאה בעדינות בגבה, והעמידה על הקרקע. אך מיד עם נגיעתה בקרקע, נעלמה הלטאה. ומתוך הדשא הגבוה יצאה פרי. היא חייכה אל האח הצעיר, נייערה את צמותיה הארוכות והתרחקה אל תוך השדה. התקבצו שלשת האחים והם מביטים אחריה. הפרי עברה את כל השדה, ניגשה אל ההר השחור, אחר כך אל ההר הצהוב ולבסוף, ההר הלבן, ונעלמה.

לא ברור אם הרבה זמן עמדו כך האחים או מעט, העיקר שלבסוף הם ראו כיצד מבינות ההרים יצאו

בדהרה שלשה סוסים: אחד שחור כעורב. השני כצבע החול והשלישי לבן ככנף היונה. הסוסים הגיעו בדהרה אל שלשת האחים, וכרעו על ברכיהם הקדמיות בפני האחים.

השחור השתחוה לאח הבכור. הצהוב בפני האח האמצעי והלבן כשלג בפני האח הצעיר.

השתאו מאוד האחים ואמרו: "ראו! כאלה סוסים טרם ראה איש וגם לא יראה! בעצמם הם באו אלינו והשתחוו לנו; בואו נעלה עליהם ויישאו אותנו לאן שירצו".

וכך עלה האח הבכור על הסוס השחור, האמצעי עלה על הצהוב והצעיר על הלבן כשלג.

אולי הרבה זמן רכבו כך, אולי מעט. עברו ממלכה אחת, נכנסו לשניה

עברו האחים עוד כברת דרך עד שהגיעו לבאר. והבאר כל כך עמוקה שאת תחתיתה לא ניתן לראות.

ירדו האחים מסוסיהם והבכור אמר:

"מהיכן צצה לה באר על הר זה? משהו מוזר מסתתר לו כאן. בואו נרד אל הבאר ונבדוק את הסוד הזה".

הם שלפו מאחורי חגורותיהם את הצעיפים, קשרו אותם היטב האחד אל השני. האח הבכור תפס את הקצה והחל ראשון לרדת אל תוך הבאר. אך בטרם ירד מרחק עשרה צעדים, קרא בקול:

"היי אחי, אני בוער! אני אֶשְׂרָף! מִשְׁכוּ אותי מהר למעלה!"

הם משכו בצעיפים והעלו אותו מהבאר. האח האמצעי צחק ואמר:

"מה, שמא הנך פיתה שכל כך מהר ניתן לאפות אותך? ממה כל כך נבהלת? הורידו עכשיו אותי ובטוח אני שאגיע לתחתית הבאר!"

לפיכך הורידו שני האחים את האח האמצעי לתוך הבאר.

האח הבכור ירד לפחות עשרה צעדים, וזה, עוד לא עברו חמישה צעדים והוא צורח כחיה:

"היי אחי! מהר, מהר, מִשְׁכוּ אותי מהבאר הזו פֶּן אֶשְׂרָף!"

משכו אותו האחים החוצה והחלו מלגלגים: "יצאת כאריה ושבתה כשפן!"

החלו האחים להוריד את האח הצעיר. הוא קשר עצמו חזק בצעיף סביב מותניו ואמר:

"זכרו גם אם אצרח בקולי-קולות, אל תשימו לב אֵלַי והמשיכו להורידני".

"יהי כן" ענו האחים.

הורידו אותו לעומק חמישה צעדים והוא שותק.
הורידו אותו לעומק עשרה צעדים ועדיין לא שומעים
מילה. אך כאשר הורידו אותו לעומק חצי הבאר לא
התאפק, וצעק:

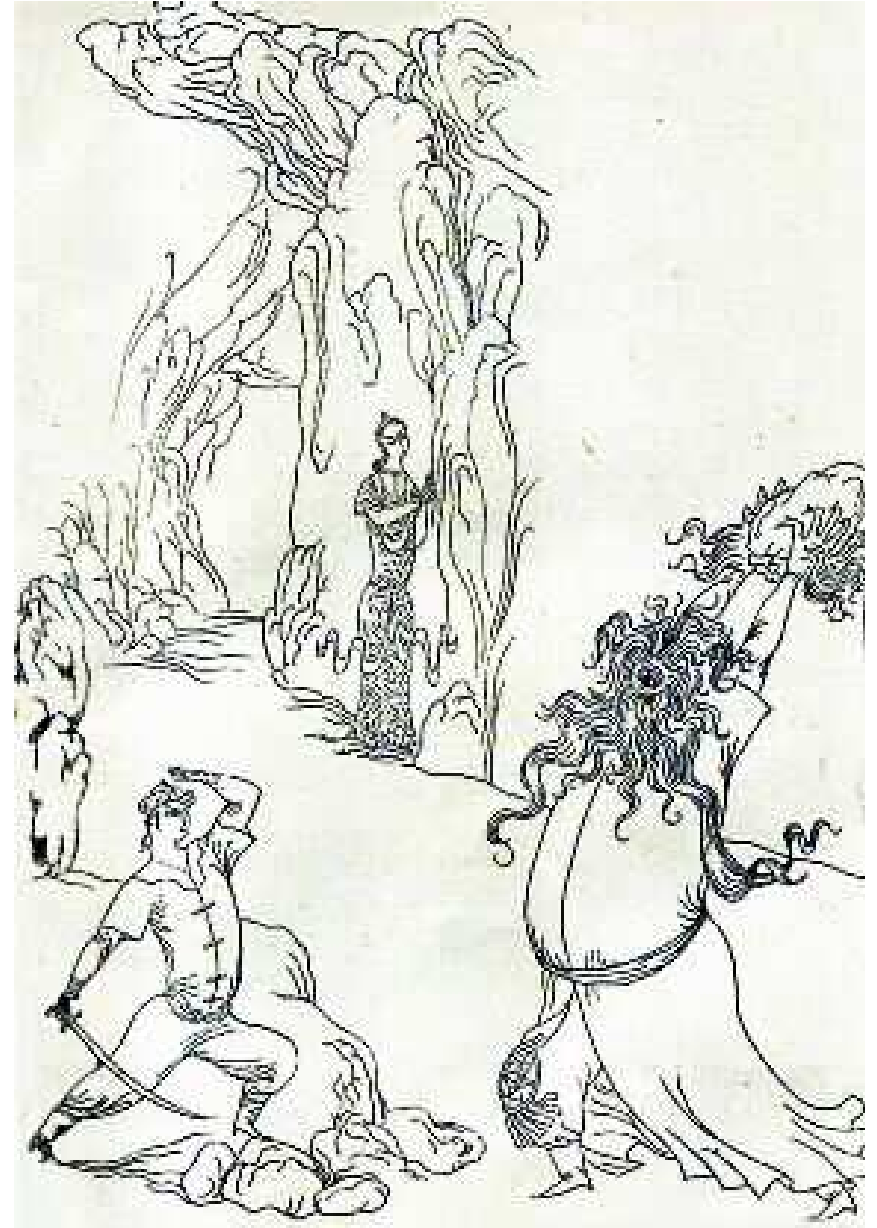
"אני בוער! אשךף!"

אך האחים מורידים אותו יותר ויותר עמוק.
בבאר אין אש, אך הצעיר כאילו בוער כולו. אך ברגע
שהגיע לתחתית הבאר, לפתע נעשה קריר ואור
בהיר בקע סביב.

מביט הצעיר ומה הוא רואה: יושבת לפניו אותה
הפרי אשר חצתה שדות והתחבאה בינות להרים.
הנער המשתומם התקרב אליה עוד צעד וראה:
ממש לידה, שוכב לו על מחצלת יצור מפחיד.
'המְבָשִׁי'. את ראשו הענק הוא הניח על ברכי הפרי.
הוא נורא, ההמבבשי הזה: יש לו במצחו רק עין
אחת וכה רבות השערות על פניו, כאילו גזזו עדר
שלם של כבשים ואת כל הצמר הניחו בפניו.
המבשי ישן. ישן ונוחר: - חרררר חררר!
אך הפרי שלנו כלל אינה פוחדת ממנו. מסרקת את
שערו במסרק ברזל.

"שלום לך, פרי יפהפייה!" אמר הנער.

הפרי הרימה את עיניה, חייכה וענתה:

אז הצעיר הניף את החרב בעוצמה והכה בהמבשי.
אך המפלצת הסתובב לצדו השני, ואמר לפרי מתוך
שינה:

"אוי אישה כנראה לא ניקית אותי כהלכה. פשפש
עקץ אותי!"

"לא אין זה פשפש שעקץ אותך!" צעק הנער. זה אני
הכיתי בך! קום המבשי שעיר ונערוך קרב עוד נראה
של אמו של מי תבכה את בנה!
המבשי רעד מרוב זעם, תפס חתיכת סלע והשליך
אותה לעבר החצוף.

הצעיר קפץ שמאלה והאבן עפה ימינה. היא פגעה
בדופן ההר, הבקיעה בה חור, והתדרדרה במורדות
ההר. יש האומרים, שאפילו היום עודנה מתגלגלת
הצעיר מתח את גבותיו, הביט שוב בפרי וכוח חדש
זרם בעורקיו.

הוא הרים את החרב מעל לראשו ודקר את המבשי
ישר בחזה. לייצור הייתה רק עין אחת, וזו כבתה.
ההמבשי נפל ומת במקום.

"עכשיו בואי איתי פרי יפהפייה" אמר הנער. עזבי
כאן את קנו של המבשי. אחי מחכים לי ליד הבאר.
שימשכו אותך תחילה וישמחו ממראה יופייך הרב.

"שלום גם לך, נערי! ידעתי כי תבוא. אתה אמיץ.
אפילו החום שבתוך הבאר לא הצליח לעצור בעדך.
אך עכשיו הזהר לך. כאשר ההמבשי יתעורר, הוא
יאכל אותך כמו שיפוד שישליק".

"לא יקרה לי כלום, פרי יפהפייה" ענה הנער. היום
כשראיתך, לבי נפתח אלייך כמו גביע הפרח,
וחושב אני כי גם כוחי יפרח. העירי את ההמבשי
הזה, ושיתכונן לקרב".

הפרי חייכה שוב ואמרה:

"יפה דיברת נערי, אך אל תמהר. גם אתה היכון
לקרב. שם, מתחת לאבן הזו, מוסתרת חרב. אין
היא מוכנה להיכנע להמבשי. בתור עונש, ההמבשי
כיסה אותה בחלודה, שתאכל את להבה. נקה
אותה, הסר ממנה את החלודה הכהה, וראה מה
יקרה".

"אעשה כפי שאמרת לי" ענה הצעיר. ניגש לאבן,
הזיז אותה בכתפו וראה את החרב.

שפשף את החרב בחול, אך החלודה עיקשת, קשה
להסירה.

הרבה זמן הוא עמל על הניקיון, אך לבסוף החרב
הבהיקה ובעצמה קפצה לידיו של הצעיר.

לא, מאור עיניי" ענתה הפרי. קודם תצא מכאן אתה. אל תירא! לא אעזוב אותך. ולאחיך לב קטן. מיד כשיראוני, הם ישכחו את הכל שבעולם הזה, וישאירו אותך בתחתית הבאר.

"נכון, פרי, שרב כוחו של יופיך, אך הרעות שקושרת אחים היא חזקה יותר ענה הצעיר.

"יהיה כרצונך" ענתה הפרי, אך אם יקרה כמו שאני אומרת, זכור שבכל יום ראשון באים לתחתית באר זו, שני אילים כדי לריב: אחד לבן ואחד שחור. כאשר יתחילו להילחם, קפוץ על גבו של הלבן, וזה יעלה אותך אלי פני השטח. אך אם תיפול על גבו של השחור הוא יישא אותך עוד יותר עמוק אל תוך האדמה, ולעולם לא תראה את אור השמש.

"טוב, פרי, לא אשכח את מלותיך, אך מה שאת אומרת על אחי הוא לא נכון: הם שונים" – ענה הצעיר.

הוא קשר את הצעיף סביב מותניה של הפרי, וקרא אל אחיו:

"היי אחים! משכו מהר וראו איזה פרח תוציאו מהבאר!"

האחים משכו את הפרי. הסתכלו עליה, ושכחו לא רק את אחיהם בתחתית הבאר, אלא את כל שנמצא על פני האדמה.

תפסו את הפרי בידה, הניפו אותה, והושיבוה על גבי הסוס הלבן. בעצמם עלו הם על סוסיהם, הפנו את גבם אל הבאר ורכבו משם.

בתחתית הבאר, האח הצעיר מחכה שיורידו לו את הצעיף. "מיד, או בעוד רגע קט, הרי ימשכו אותי מעלה".

הצהרים חלפו, הגיע הערב וגם הלילה חלף והאח הצעיר עדיין מחכה בתחתית הבאר.

הוא חשב בעצב:

"זה לא ייגמר טוב עם אחי! לא ידעתי שיש לי אחים כל כך לא נאמנים. באותו חלב לבן הניקה אותנו אימנו, והם בגדו בחלב אמנו".

אך מה יעשה האח הצעיר? הוא נזכר בדבריה של פרי, והחל לחכות לשני האיילים, הלבן והשחור. הוא חיכה לילה שלם, ולמחרת היה בדיוק יום ראשון.

ואכן, אל תחתית הבאר הגיעו שני האיילים והחלו להילחם. נלחמים הם כאילו רצו לחלק ביניהם את כל העולם ולא יכלו להגיע לחוקה מוסכמת.

האח הצעיר התכונן, וקפץ.

הוא רצה לנחות על גבו של האייל הלבן, אך נחת על זה של השחור.

האייל השחור לקח אותו אל מעמקי האדמה, אל ארץ החושך, שם השמש מופיעה פעם בשנה. ומלבד הפעם ההיא, חשוך שם ביום בדיוק כמו בלילה.

נדד האח הצעיר בדרך אחת, נדד בשניה, עד שהגיע לעיר גדולה.

הוא ראה יש בה בעיר הרבה אנשים, אך איש אינו מברך אותו לשלומו ואיש אינו עונה לברכתו. כולם מסתובבים קודרים ועצובים, המבוגרים כמו גם הצעירים.

"איזו עיר זו?" חשב הצעיר, "כולם כאן כל כך מדוכאים! כאילו כלל לא קיים צחוק בעולם!"

על כן החליט לא להישאר בעיר זו, והמשיך בדרכו. הלך, והלך, עד שראה ליד הדרך בית קטנטן ובה חיה זקנה עניה. הוא השתחוה לה, אמר לה מי הוא ומאין בא, וכיצד הגיע לממלכה זו.

"אוי-ווי", אמרה הזקנה, "אם הגעת לכאן פעם אחת, לעולם כבר לא תוכל לצאת לאור השמש".

הישאר בביתי כבן.

וכך גר הצעיר שלנו אצל הזקנה.

כך עבר פרק זמן, לא אוכל לומר אם ארוך או קצר, ואולם יום אחד הצעיר נעשה צמא וביקש מהזקנה

לשתות מים. היא הביאה לו ספל, ובו מעט מאוד מים בתחתית.

"מה קרה, אימי, שנעשית קמצנית, חבל לך על המים בשבילי?"

"לא בני", ענתה הזקנה, "לא חבל לי על מים בשבילך, אלא שפשוט אין לי יותר. טיניינה חסם לנו את הנהר שיוצא מבינות ההרים. הוא פותח אותו רק כשמביאים לו ילד קטן על מנת שיוכל לטורפו. הוא טורף את הילד, מזיז את גופו העצום מהמערה, ממנו בוקע הנהר, ושוב המים יכולים לזרום. מחר יביאו לו את הילד האחרון. בכל הממלכה שלנו נותר רק הוא."

"אוי טיניינה", חשב הנער, "הרגילו אותך לאוכל עדין. אבל חכה! אני אסתום לך מחר את הגרון בזנבך שלך! תאכל אותו עד שתהיה שְׁבֵעַ".

ואכן למחרת, והיה זה בדיוק אותו היום שבו השמש זורחת פעם בשנה בממלכת החושך, קם הצעיר והלך אל אותו ההר, שם סתם טיניינה בגופו את הנהר. ניגש אל ההר, ומה הוא רואה? גדות הנהר אמנם גבוהים, אך באפיק אין אפילו טיפת מים. ובאמצע, על גבי חלוקי הנחל, עומדת עריסה. הביט הצעיר וראה: בתוך העריסה יושב לו ילד קטנטן. אומר אני לכם 'ילד', אולם אתם בודאי הייתם

אומרים שזו קשת בענן, שירדה מהשמים ומשחקת בעריסה. כה זך היה הילד.

התיישב הצעיר ליד העריסה, החל לנענע אותה ולשחק עם הילד.

אחרי זמן מה, רעד ההר ואבנים וסלעים החלו להתדרדר מראשו. מתוך ההר יצא טיניינה ומראהו היה כה נורא, שאם בחזהו של מישהו לא פועם לב אריה, ליבו יידום מיד מפחד! אך הצעיר שלנו רמס כבר יותר מסכנה אחת, ואין דבר בעולם שיפחיד אותו.

חיש מהר חטף את העריסה, ברח איתה הצידה והעמידה בזהירות ליד האבן הלבנה. בעצמו, הפנה את פניו אל טיניינה, הושיט את חרבו וצעק:

"היי טיניינה! גש לכאן בעצמך! מה זה אתה מתחבא בצלו של ההר? עכשיו גם ההרים לא יצילו אותך! בחרב המושטת הזו אקיז את דמך השחור ואערבב אותו עם האדמה!"

כאשר שוורים נלחמים, אדמה ודשא עפים אל השמים. כאשר התנגש צעירנו, חזה אל חזה, בטיניינה, התעוררו רוחות עזות וסערות. נלחם טיניינה, ובזנבו הוא סותם את היציאה של הנהר מתוך ההר. ואינו מוותר.

הרבה זמן לחמו כך או מעט, אך אף אחד מהם לא נכנע לשני.

לפתע התקפל טיניינה לכדור ענק, ובכל הכוח התנפל על הבחור.

זה מצדו לא איבד את העשתונות, הניף את החרב גבוה מעליו, וחתך את טיניינה לשניים.

המים החלו לזרום מתוך ההר. הם זורמים, ואיש לא סותם את מוצאם.

התעייף הצעיר מהקרב. התיישב על שפת הנהר, הוריד את הצ'רוחות מהרגלים, ניער מתוכם אבנים קטנות וחול. ויחד איתם, הוא ניער גם זרעים שנפלו אל תוך נעליו, עוד כשהיה חי בעולם המואר.

הצעיר הוריד את רגליו אל תוך הנהר, רחץ את ידיו ופניו. ובזמן שנח, התעוררה רוח, נשבה על הזרעים והעיפה אותם לעבר העריסה בה שכב הילד.

הזרעים מהעולם המואר נפלו על האדמה, הרגישו את המים, התחממו בשמש, הכו שורשים ויצרו פרחים.

והצעיר, שנח בינתיים, נזכר בילד שבעריסה, חיך וניגש אליו. הוא לקח אותו על הידיים, ונשאו אל הזקנה.

ילך נא עכשיו האח הצעיר בדרכו, ואנחנו נראה בינתיים מה קורה בעיר.

שמחו האנשים כשראו את הנהר מלא עד גדותיו במים. הם ממלאים נאדות וקנקנים ואת כל הכלים שיש להם בבית. ורק אביו של הילד מסרב להסתכל על המים.

"אני רואה שיש לנו כבר מים", הוא חושב, "אבל את בני לא אראה כבר לעולם. אלך ואבדוק, אולי לפחות העריסה שרדה. אביא אותה, שתהיה תמיד מול עיני!"

ניגש אבי הילד אל מרגלות ההר והנה הוא רואה: כל האדמה בסביבה מעורבת עם דם. כאן מונח ראשו של טיניינה, שם – הזנב. שמח מאוד האיש המסכן.

"שכה אחיה! הנה טיניינה שטרף את בני! אבל מי הרג אותו? מי נקם את נקמתי?" הוא עשה עוד כמה צעדים וראה: ליד האבן הלבנה עומדת העריסה של בנו. השתטח האומלל על העריסה ובכה כמו ילד.

לקח המסכן את העריסה הריקה, אימץ אל ליבו וכבר רצה לחזור הביתה, כשלפתע הבחין בפרחים הגדלים מהאדמה. מעולם לא ראה פרחים כאלה! הוא התכופף לקטוף פרח אחד, ואז ראה: על האדמה רואים עקבות של צעדים גדולים של מישהו.

הוא התפלא וחשב:

"אלך אחרי עקבות אלה, אלך עד הסוף. אם הם שייכים לגיבור שהרג את טיניינה אהיה ידידו עד סוף חיי. ואם הם של חיית טרף, הלואי שאמות גם אני, שתטרוף גם אותי".

לא ידוע אם הלך אחרי עקבות אלה הרבה זמן או מעט, אך לבסוף הגיע לביתה של הזקנה, ונכנס לחצרה.

ושם, על אבן שלפני הדלת, יושב לו צעיר. ניתן לראות מלבושו, מגובהו ומפניו, שבא מארץ אחרת. יושב לפני הבית, מרכין את ראשו ושקוע במחשבות.

אביו של הילד אמר:

"האם אתה הוא הגיבור שהרג את טיניינה? אם כן, אני מציב לרגליך את הדבר היקר לי ביותר, העריסה הזו של בני. ואני עצמי מוכן להפוך לטוב שבידידיך".

"תודה לך אישי הטוב על מלותיך האדיבות", ענה הנער, אני לא יודע אם אני גיבור, אבל את טיניינה אני הרגתי. אתה מציע לי עריסה ריקה, ואני אשיב לך אותה מלאה.

לאחר מילים אלו, נכנס לביתה של הזקנה, יצא עם הילד על ידיו והניחו בזהירות בתוך העריסה.

כאשר האב ראה את בנו החי, פרץ בבכי ובצחוק של אושר, ניגש אל הגיבור ואמר:

"בוא איתי אחי! שגם האחרים יראו איך נראה הגיבור שהרג את טיניינה. עכשיו לא ייבש כבר הנהר ועמנו לא יאבד. גירשת את האסון מקרבנו והצחוק יוכל לשוב לשכון על שפתינו. ואם תרצה, הישאר עמנו, גיבור צעיר".

"לא, אישי הטוב", ענה הצעיר, "נולדתי בארץ אחרת, שם גדלתי ולשם אשוב. ואם עשיתי משהו טוב עבורך, גמול לי גם אתה במשהו טוב, הוצא אותי מכאן אל ארץ האור".

"אפילו אם היית מבקש ממני את חיי, הייתי מוסר לך אותם ללא היסוס! אך את מה שאתה מבקש אני איני יכול לעשות. להוציא אותך אל עולם האור יכולה לעשות רק אמו הזקנה של הנשר. הקן שלה נמצא על העץ המיובש הזה. לך אליה, השתחוה לה וספר לה על מר גורלך.

הודה הצעיר על העצה הטובה, והלך אל העץ המיובש.

כבר הוא מגיע לקינה של אמו של הנשר, והוא רואה לפתע חזיר בר חופר בשיניו בין שורשי העץ, קורע אותם כאילו היו חוטים. כבר העץ רועד, כבר הוא

חורק ועוד שניה הוא ייפול אל הקרקע. ובקן, גוזליה של אמו של הנשר צועקים בפחד ועצב.

הצעיר התנפל על חזיר-הבר, הכה בו בחרבו פעם אחת, הכה פעם שניה, והרג אותו במקום.

ובאותו הרגע ממש, הופיעה אמם של הגוזלים. היא באה להאכיל את הגוזלים. אך היא רואה בן אדם

עומד ליד העץ! האם לא בא הוא לגנוב את גוזליה? התנפלה בצרחה על הצעיר, אך הגוזלים צייצו:

"אל תגעי בו אימא, הוא הציל אותנו מחזיר-הבר!" רק אז ראתה הנשר את החיה ההרוגה, התיישבה בקינה ואמרה:

"ריחמת על גוזלי, על כן בתמורה, אעשה כל מבוקשך".

"יש לי אלייך רק בקשה אחת, נשר!" – ענה לה הצעיר. את רואה בעצמך שאינני ממלכת חושך זו. אם יש בכוחך להוציא אותי אל ממלכת האור, הוציאני. ואם לא, עשי כרצונך.

"לצערי, אני זקנה כבר, בני" ענתה אימא-נשר. "לו היית פוגש בי קצת יותר מוקדם אך עדיין לא הכל

אבוד. אאסוף את שארית כוחותיי ואשא אותך אל ממלכת האור. אך אתה לך אל האנשים ובקש מהם שבעה צ'וּבְלִים של לבש, שבעה קוּרְדִּיקִים מאליה של כבש ושבעה כדים של יין. הרי עלי לעוף איתך

לא עד הרקיע, אלא דרך שבעה רקיעים. בכל פעם שתראה שכוחותיי אוזלים וכנפיי נחלשות, הוסף להן כוח בשתייה ואוכל."

הלך הצעיר העירה והאנשים נתנו לו את כל שהיה צריך.

הוא הביא שבעה צ'ובלים של לבש, שבעה קורדיוקים של כבש ושבעה קנקני יין. אימא-נשר התכוננה, פרשה כנפיה והצעיר הניח את כל הצידה ועלה בעצמו, ממש קרוב לראשה.

"הכל מוכן, נערי?" – שאלה אימו של הנשר?
"הכל מוכן, אימי.", ענה הנער.

המריאה אמו של הנשר. טסים, טסים, כבר עברו רקיע אחד. סובבה אמו של הנשר את ראשה ופערה את מקורה, והצעיר שם במקורה לבש מצ'ובל אחד, קרדיוק כבש אחד ומזג לה יין מקנקן אחד.

לא ידוע כמה זמן טסו כך. כבר עברו שישה רקיעים, מתקרבים לשביעי. הכנפיים של אימא-נשר הולכות ונחלשות. כוחותיה אוזלים.

ואכן, היא שוב הפנתה את ראשה אל הצעיר ופערה את מקורה, רחב עוד יותר מהרגיל. הצעיר שם במקורה לבש מצ'ובל אחרון ורצה להשליך אל מקורה קריוק כבש אחרון, אך פספס והפילו ארצה.

הוא התמלא בושה, חתך חתיכה מהשוק שלו עצמו, ודחף למקורה. ואז הוא פתח את הקנקן האחרון ומזג יין לגרונה.

שוב אספה אמו-הנשר כוחותיה, פרשה כנפיה חזק יותר ולבסוף הוציאה את הנער אל פני עולם האור. היא עוד עברה חורשת יער אחת, ונחתה לאט ליד באר.

"עכשיו רד, נערי, והבט בעולמך המואר", אמרה. קפץ הנער מגב הנשר אך אינו יכול לעמוד, חסרה לו חתיכה מהשוק ברגלו. הוא התיישב על אבן והסתיר את הרגל מעיני אימא-נשר.

"הו, נער גיבור!", אמרה אימא-נשר. מדוע אתה מתחבא מפני? האם אתה חושב שאני לא יודעת שלא חסכת ממני בשר מבשרך?" ובאומרה זאת, הוציאה ממקורה את חתיכת הבשר, הניחה אותה במקומה, משכה בלשונה את הפצע, והרגל של הצעיר שבה להיות חזקה כשהייתה.

"ועכשיו, בני היקר", אמרה "היה שלום, ואני אחזור לקני וגוזלִי. וכמתנה ממני קבל נוצה אחת מכנפי ותמיד חבוש אותה בכובעך. אם יראה אותה אויב ליבו יתכווץ מפחד. ואם ידיד, ליבו יתרחב."

הצעיר לקח את נוצת הנשר, תקע אותה בכובעו, ואמר:

"תודה לך, אמו של הנשר! לעולם לא אשכח מה שעשית למעני!"

הם נפרדו, ואמו של הנשר חזרה לארצה. גם הצעיר רצה ללכת לדרכו, אך לא ידע היכן למצוא אותה. נעצב הצעיר, התיישב על אבן ליד הבאר ושקע בהרהורים. לפתע הוא רואה: לידו צומח גבעול גבוה, מכוסה קוצים, ועל הגבעול מטיילת לה נמלה, מעלה, מטה. למעלה, היא מטפסת על הגבעול. ומטה, היא מחליקה על חוט משי. התפלא הצעיר וחשב:

"חוט משי כאן? איך היא הגיע הנה?"

לקח את חוט המשי ומשך קלות. החוט בצבץ מתוך הדשא, הופיע מאחורי האבן, ונעלמה מאחורי הגבעה.

"מה שהוא חייב להסתתר כאן.", חשב הצעיר "אלך בעקבות חוט זה." והוא הלך. והחוט מוביל אותו הלאה והלאה.

האם הרבה זמן הלך או מעט? נשאר אותו שילך מעט, ואנו, קוראים יקרים, נגיע מהר ממנו לקצה החוט ונראה מה יש שם ומה אין.

באותו יום בו השאירו האחים הבוגרים את הצעיר בתוך הבאר, פרי היפהפייה עשתה כך: היא פרמה

את קצה הצעיף שלה וקשרה את קצה החוט לגבעול קוצני. האחים נוסעים קדימה ופרי נוסעת בעקבותיהם, ובסתר פורמת את החוט מהצעיף. לפרי היפהפייה היה צעיף נהדר, על כן החוט היה מאוד ארוך. וכאשר הצעיף כולו היה פרום והחוט נגמר, פרי עצרה את סוסה ואמרה לאחים: "כאן יוצב אוהלי! בטרם יחלפו שבעים ושבעה ימים לא תשמעו ממני מילה. אוהלי יעמוד בפסגת הר זה, ואתם הקימו את אוהליכם למרגלותיה." לא העזו האחים להתנגד לפרי היפהפייה. הם סובבו את סוסיהם לאחור, רכבו אל מרגלות ההר ושם כל אחד הקים את אוהלו. ובפסגת ההר הקימה את אוהלה פרי היפהפייה. היא בודדה, אך מחשבותיה נותרו ליד הצעיר, בתחתית הבאר. היא לא שוכחת אותו, לא יומם ולא לילה. סוסה הלבן מסתובב סביב האוהל, מסתכל כה וכה, שמא יראה את הצעיר שרכב עליו תחילה, מגיע. שיירות עוברות והולכות והימים חולפים כמו אותן השיירות. הגיע גם היום השבעים ושבע, אך טרם חלף.

השקם בבוקר, הרים את ראשו הסוס הלבן ונער בכל חזק כל כך, עד כי העשבים והעצים התכופפו עד הארץ. יצאה מאוהלה הפרי היפהפייה, ליטפה את הסוס על צווארה ואמרה: "מה קרה, סוסי מההר הלבן? האם הרגשת משהו, או צר לך כאן בחורשה? אשחרר אותך, רוץ לך לשובע, שמח בחרותך ואז חזור". הסוס הלבן אינו יכול לעמוד במקומו, הוא חפר את האדמה בפרסותיו, אך אינו יכול לאומר מילה. פרי שחררה את הסוס. הוא שקע עד צוואר בתוך הדשא הגבוה, אחרי כן קפץ אל האבנים ונעלם בינות ההרים. "סוסי היפה בודאי יודע מה עליו לעשות", חשבה הפרי, "כנראה רץ לקדם פני אורח יקר. אז מדוע אני עדיין עומדת כאן? אלך, אסדר קצת את האוהל. אם יגיע האורח, שיידע שזה ביתו. שהדלתות והלב עומדים פתוחים בפניו!" היא נכנסה לאוהל, פתחה את צמותיה, קלעה אותן חזק, צבעה את גבותיה וריסיה בשחור, שמה מחרוזת של ענברים על צווארה וזרקה צעיף צבעוני על ראשה.

ומספרים, שעד עצם היום הזה, אחים שהשאירו את אחיהם בצרה, רוכבים כך ללא הפסקה. רוכבים ללא עוצר. אין להם לא בית, לא משפחה ולא כבוד. והצעיר שלנו ביחד עם הפרי היפהפייה, קיפלו את האוהל מראש ההר, ורכבו חזרה לארצם. אומרים, שעד היום הם חיים באושר ואהבה. שגם ידידותינו, קוראי היקרים, תחיה לנצח, כמו אותו מעיין בהרים שלא יבש לעולם.

אחרי כן הברישה את הרצפה, יצאה וקטפה פרחים ופיזרה אותם על הרצפה. ואז שוב יצאה לפני האוהל, כדי להביט על הדרך. לא ברור אם הרבה זמן עמדה כך, או מעט. לפתע ראתה עננת אבק מיתמרת באופק ולבסוף, יצא ממנה הסוס הלבן ועליו האורח היקר. הגיע צעירנו אל האוהל, קפץ מסוסו, הניח עליו שמיכה ועליה את כובעו ואז ניגש אל הפרי היפהפייה. חייכה אליו פרי, נטלה את ידו והובילה אותו אל האוהל. שיישארו להם בתוך האוהל עם לבבות מלאי אושר, ואנחנו, קוראי היקרים, נאמר עוד מילה על האחים הבוגרים. במשך שבעים ושבעה יום חיכו האחים, וכל הזמן הזה חשבו: למי תיתן פרי היפהפייה את ליבה. לבסוף הגיע היום המיוחל, היום יישמעו ממנה את מילתה האחרונה. הם אכפו את סוסיהם ורכבו אל האוהל של הפרי: האח הבכור, מצד אחד של האוהל, והשני, מצדו השני. עוד בטרם הגיעו אל האוהל, הם ראו סוס לבן עומד בפתח ועליו שמיכה כובע עם נוצת נשר עדירה. השפילו האחים את ראשיהם מבושה והפנו את סוסיהם. אחד רכב בכיוון אחד והשני, בכיוון השני.